

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 27, 2018

Nummer 27, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1098](#) 06-07-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1103](#) 06-07-2018

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:2822](#) 03-07-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:2091](#) 26-06-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:2115](#) 26-06-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:5292](#) 19-12-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:4426](#) 31-10-2017

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2828](#) 05-07-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:4650](#) 04-07-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:4666](#) 04-07-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:4591](#) 03-07-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:6212](#) 29-06-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:2882](#) 26-06-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:2508](#) 26-06-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:4806](#) 22-06-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:5958](#) 22-06-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:2364](#) 21-06-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2776](#) 20-06-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:2225](#) 13-06-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2956](#) 31-05-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:5733](#) 08-05-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:5746](#) 26-04-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:5290](#) 25-04-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:5257](#) 27-06-2017

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBALK:2012:5756](#) 12-12-2012

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBSGR:2011:34863](#) 09-02-2011

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2018:391](#) 27-06-2018

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2018:394](#) 27-06-2018

RECHTSPRAAK

Verweerster beweert naast zoon in de auto te hebben gezeten tijdens aanrijding en als gevolg daarvan letsel te hebben opgelopen. Hoge Raad: artikel 7:941 lid 5 BW is niet (analoog) van toepassing bij WAM-aansprakelijkheid. Bewijsoordeel over vraag of eiseres als passagier in auto zat tijdens ongeval. Valsheid in geschrifte en meened bij getuigenverklaringen en eigen verklaring. Terugverwijzing.

Er heeft een aanrijding plaatsgevonden tussen een door eiser 1 bestuurde auto en een door betrokkene 1 bestuurde bestelauto. Betrokkene 1 is een zoon van verweerster. Eiser 1, WAM-verzekerd bij Allianz, heeft de aansprakelijkheid voor het ongeval erkend. Verweerster heeft zich de dag na het ongeval bij de huisarts gemeld, met whiplashachtige klachten. Zij zei toen de dag daarvoor van achteren te zijn aangereden. Volgens eiser 1 zat echter enkel betrokkene 1 in de auto en waren er geen passagiers in de auto aanwezig. In deze procedure vordert verweerster veroordeling van Allianz c.s. tot vergoeding van de door haar geleden en te lijden schade ten gevolge van het ongeval.

Bij tussenvonnis heeft de rechtbank verweerster opgedragen te bewijzen dat zij zich als passagier in de door betrokkene 1 bestuurde auto bevond ten tijde van de aanrijding. Verweerster heeft betrokkene 1, zichzelf en twee anderen als getuigen doen horen. De rechtbank heeft veroordelingen omtrent oplichting, valsheid in geschrifte en meened uitgesproken tegen verweerster, betrokkene 1 en de andere getuigen. Bij eindvonnis heeft de rechtbank vervolgens geoordeeld dat verweerster niet geslaagd is in het bewijs en haar vordering afgewezen. Het hof heeft tijdens een door haar gelaste comparitie te horen gekregen dat verweerster en twee andere getuigen in hoger beroep zijn vrijgesproken en heeft het vonnis van de rechtbank dan ook vernietigd. Het hof heeft geoordeeld dat verweerster is geslaagd in het bewijs dat zij in de auto zat ten tijde van de aanrijding.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte niet aan het vaststaande opzet van verweerster tot misleiding van Allianz c.s. en van de rechtbank, het gevolg heeft verbonden van een volledig verval van het recht op schadevergoeding. De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel voert

niet aan dat Allianz c.s. zich in de feitelijke instanties hebben beroepen op een algemene regel van verval van recht bij (poging tot) misleiding en oplichting, zodat de klacht reeds om die reden niet tot cassatie kan leiden. De Hoge Raad overweegt ten overvloede nog wel dat van rechtstreekse toepasselijkheid van artikel 7:941 lid 5 BW geen sprake is bij gebreke van een contractuele verhouding tussen de benadeelde en de verzekeraar. Ook voor analoge toepassing van deze bepaling is dan geen plaats. Artikel 7:941 lid 5 BW is geschreven voor een specifieke contractuele rechtsverhouding. De rechtsverhouding tussen de WAM-verzekeraar en de benadeelde is van geheel andere aard dan die rechtsverhouding en hangt bovendien samen met een andere (niet-contractuele) rechtsverhouding, te weten die tussen de benadeelde en de verzekerde. Voorts heeft artikel 7:941 lid 5 BW een sanctiekarakter. De (potentieel) verstrekkende gevolgen van de sanctie brengen mee dat zij een wettelijke basis dient te hebben. Voor het aanvaarden van een algemene buitenwettelijke regel die meebrengt dat bij opzettelijke misleiding van de verzekeraar door de benadeelde het eigen recht van artikel 6 WAM vervalt, is derhalve geen plaats.

Het middel komt voorts op tegen het oordeel van het hof dat verweerster heeft bewezen dat zij ten tijde van de aanrijding in de auto zat. Deze klacht slaagt. De Hoge Raad overweegt dat de bewijslast op verweerster rust. Naar het hof heeft vastgesteld, zijn, behoudens de verklaring van betrokkene 1, alle naast de partijverklaring van verweerster gebezigde bewijsmiddelen terug te voeren op de eigen verklaringen van verweerster. Dat betrokkene 1 niet strafrechtelijk is veroordeeld omtrent zijn verklaringen, betekent voorts niet automatisch dat zijn verklaring op dit punt voldoende betrouwbaar is om daaraan bewijskracht toe te kennen. De Hoge Raad vernietigt het arrest van het hof en verwijst het geding terug naar het hof ter verdere behandeling en beslissing.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-07-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1103

Zaaknummer: 17/02410

Rechters: E.J. Numann, A.H.T. Heisterkamp, M.V. Polak, T.H. den Tanja-van Broek en M.J. Kroeze

Advocaten: R.S. Meijer en J. Streefkerk

Wetsartikelen: 7:941 lid 5 BW

RECHTSPRAAK

Advocate die legionellazaak behandelde heeft hierbij gebruik gemaakt van deskundigheid van adviesbureau. Facturen van adviesbureau door advocate onbetaald gelaten. Adviesbureau vordert in procedure schadevergoeding op grond van niet-nakoming. Hoge Raad: hof heeft aan oordeel ten grondslag gelegd dat eiseres, de advocate, mede namens haar cliënt de opdracht aan verweerster (het adviesbureau) heeft verstrekt, maar dat is door verweerster niet aan haar vordering ten grondslag gelegd. Terugverwijzing voor nieuw oordeel over causaliteitsverweer van eiseres, te weten: verweerster zou door de wanprestatie geen schade hebben geleden, omdat op de voormalige cliënten van eiseres geen verplichting jegens verweerster rustte ter zake van de door deze verrichte werkzaamheden.

In februari 1999 is op een bloemententoonstelling een whirlpool geëxposeerd, die een bron van legionella-infectie bleek te zijn. Eiseres (advocate) heeft de zaken van enkele slachtoffers van deze legionellabesmetting behandeld. Verweerster, een adviesbureau voor milieu- en gezondheidsvraagstukken, heeft eiseres benaderd met het aanbod gebruik te maken van haar deskundigheid op het gebied van legionellabesmetting. Eiseres heeft hierop gebruik gemaakt van de diensten van verweerster als deskundig adviseur in de legionellazaak. Eiseres heeft voor deze diensten nooit betaald, ondanks dat verweerster facturen heeft gestuurd. Eiseres heeft de behandeling van de zaken van slachtoffers van de legionellabesmetting na 2002 gestaakt. Volgens verweerster is tussen haar en eiseres mondeling een overeenkomst van opdracht tot stand gekomen op grond waarvan verweerster werkzaamheden voor eiseres heeft verricht. Volgens verweerster is overeengekomen dat bij toewijzing van een schadevergoeding aan één of meer van de slachtoffers die door eiseres werden vertegenwoordigd, zou worden getracht het honorarium van verweerster bij de verzekeraar te verhalen. Voor zover in cassatie van belang vordert verweerster in deze procedure schadevergoeding wegens de niet-nakoming van deze overeenkomst (€ 15.985,60). Eiseres heeft erkend dat zij met verweerster is overeengekomen dat verweerster werkzaamheden voor haar zou verrichten. Zij heeft echter

betwist dat een tegenprestatie is overeengekomen.

De rechtbank heeft de vordering afgewezen. Het hof heeft het vonnis van de rechtbank vernietigd en de vordering alsnog toegewezen. Het hof heeft hiertoe geoordeeld dat tussen partijen is overeengekomen dat verweerster werkzaamheden in opdracht van eiseres en ten behoeve van haar cliënten zou verrichten. Het middel keert zich tegen de rechtsoverweging waarin het hof het verweer van eiseres verwerpt dat verweerster geen schade heeft geleden door haar (door het hof vastgestelde) wanprestatie, nu op haar voormalige cliënt die uiteindelijk schadevergoeding heeft verkregen wegens de blootstelling aan legionella, geen verplichtingen jegens verweerster rustten ter zake van de door deze verrichte werkzaamheden, bij gebreke van een contractuele verplichting daartoe.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het oordeel van het hof komt erop neer dat eiseres op eigen naam met verweerster heeft gecontracteerd ter zake van de werkzaamheden, en dus zelf de wederpartij van verweerster is bij de overeenkomst. Het middel klaagt terecht dat het hof aan zijn verwerping van het daar genoemde causaliteitsverweer van eiseres ten grondslag heeft gelegd dat eiseres mede namens haar cliënt de opdracht aan verweerster heeft verstrekt. Dat eiseres de opdracht tot de werkzaamheden waar het in dit geding om gaat, namens haar cliënt(en) aan verweerster heeft gegeven, is niet door verweerster aan haar vordering ten grondslag gelegd. De hierop gerichte klacht van het middel slaagt derhalve. De Hoge Raad oordeelt dat na verwijzing opnieuw zal moeten worden beslist over het causaliteitsverweer van eiseres.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-07-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1098

Zaaknummer: 17/01799

Rechters: C.A. Streefkerk, G. Snijders, M.V. Polak, C.E. du Perron en C.H. Sieburgh

Advocaten: R.A.A. Duk

RECHTSPRAAK

Exhibitievordering ex artikel 843a Rv. Eiseres is in wellnessresort onwel geworden en ten val geraakt, met blijvend hersenletsel als gevolg. Teneinde te onderzoeken of zij het resort aansprakelijk kan stellen, heeft zij bepaalde stukken nodig. Vordering slechts gedeeltelijk toegewezen, namelijk enkel ten aanzien van de onderhoudshistorie van de whirlpool en de geanonimiseerde ongevallenregistratie.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 05-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2828

Zaaknummer: C/05/338239/ KZ ZA 18-146

Rechters: K.H.A. Heenk

Advocaten: E.A.L. Ponjee-Scheurwater, W.A.M. Rupert en P.C. Knijp

Wetsartikelen: 843a Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door een man in een pub in Amsterdam in de rug te steken. Toewijzing € 3.000 ter vergoeding van immateriële schade. De rechtbank gaat voorbij aan het betoog van de verdediging dat het slachtoffer op grond van zijn schadebeperkingsplicht voor de medische kosten dekking had moeten zoeken bij zijn verplichte zorgverzekering. Volgens de rechtbank staat een verzekeringsverplichting niet in de weg aan rechtstreekse toewijzing van de vordering tot schadevergoeding aan het slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 04-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:4650

Zaaknummer: 13/654104-17

Rechters: M.E. Leijten, A.W.C.M. van Emmerik en N. Saanen

Advocaten: J.T.E. Vis

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Verhuurder van appartement is aansprakelijk voor ernstige geluidsoverlast die vier studenten die daar wonen veroorzaken voor hun onderbuurvrouw. Onderbuurvrouw vordert schadevergoeding wegens verminderd woongenot (€ 1.000 per maand vanaf het moment dat de studenten op de derde verdieping zijn gaan wonen). Vordering afgewezen: niet inzichtelijk geworden dat zij schade heeft geleden in de vorm van vermogensschade of ander nadeel.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 04-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:4666

Zaaknummer: C/13/635409 / HA ZA 17-948

Rechters: M. Singeling

Advocaten: M. Roggeveen en J.L. Stoevenbeld

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Zoon vervolgd voor doodschieten vader. Vrijspraak moord, doodslag niet strafbaar. Benadeelde partij niet-ontvankelijk in de vordering. Geen benadeelde in de zin van artikel 51f lid 1 Sv en artikel 6:108 lid 1 BW ten aanzien van kosten voor de psycholoog en de advocaat. Ook niet-ontvankelijkheid ten aanzien van kosten voor begrafenis, nu verdachte is ontslagen van alle rechtsvervolging.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 03-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:4591

Zaaknummer: 13/684385-17

Rechters: G.P.C. Janssen, E. Dinjens en L. Dolfing

Advocaten: M.I. Bloch

Wetsartikelen: 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Hoger beroep tegen deelgeschilbeschikking. Aanrijding tussen bestelwagen en bromfiets, waarbij bromfietser gewond raakt. Bestuurder bestelwagen (mede)aansprakelijk, al hield hij zich aan de maximumsnelheid. Bestelwagen was breder dan eigen rijbaan en naderde een onoverzichtelijke bocht: lagere snelheid geboden. Deels eigen schuld bromfietser, nu deze midden op eigen rijbaan reed.

Op een fietsstraat met een bochtig verloop heeft een aanrijding plaatsgevonden waarbij appellant als bestuurder van een bestelwagen en geïntimeerde als bestuurder van een bromfiets betrokken waren. Geïntimeerde heeft daarbij letsel opgelopen. Appellante is de aansprakelijkheidsverzekeraar van appellant. Geïntimeerde heeft tegen appellant en appellante een deelgeschil aanhangig gemaakt en daarin verzocht om te verklaren voor recht dat appellante aansprakelijk is voor de door geïntimeerde geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade als gevolg van het ongeval. De rechtbank heeft deze verklaring voor recht bij de beschikking toegewezen. De onderhavige procedure betreft het hoger beroep van appellant en appellante tegen de beschikking in de deelgeschilprocedure. Appellant en appellante stellen dat appellant niet aansprakelijk is voor de gevolgen van het ongeval en voor het geval het hof aansprakelijkheid van appellant voor het ongeval wel aanwezig acht stellen zij dat sprake is van een gedeelte eigen schuld aan de zijde van geïntimeerde.

Het hof komt tot de slotsom dat appellant (mede)aansprakelijk is voor het ongeval. Hiertoe overweegt het hof als volgt. Appellant had in de gegeven omstandigheden zijn snelheid voorafgaand aan de bocht aanzienlijk moeten verminderen. Appellant hield zich aan de ter plaatse geldende maximumsnelheid van dertig kilometer/uur, maar het hof acht deze snelheid te hoog in het licht van de omstandigheid dat de bestelwagen van appellant breder was dan de eigen rijbaan en hij een onoverzichtelijke bocht naderde, waarbij hij geen zicht had op de nadering van een tegenligger. Daarbij komt dat hij er ook rekening mee moest houden dat een eventuele tegenligger de bocht met dertig kilometer/uur naderde. Appellant hoefde in beginsel geen rekening te houden met een tegenligger die, zoals geïntimeerde, vlak bij de middenas reed in plaats van voldoende rechts op eigen rijbaan, maar dat leidt naar het oordeel van het

hof niet tot een ander oordeel, gelet op het feit dat appellant de bocht met een te hoge snelheid naderde. Appellant moest namelijk wel rekening houden met een tegenligger die wat breedte betreft evenals appellant breder zou zijn dan de eigen rijbaan. Daarmee komt de aansprakelijkheid van appellant en appellante voor het ongeval vast te staan. Bij de kostenveroordeling moet wel rekening worden gehouden met de mate van eigen schuld van de benadeelde, zelfs al hebben appellant en appellante in eerste aanleg niet verzocht om een verklaring voor recht met betrekking tot de eigen schuld van geïntimeerde. Daarom beoordeelt het hof enkel of sprake is van zodanige mate van eigen schuld dat de door de rechtbank toegewezen kosten verminderd moeten worden. Het hof komt tot de conclusie dat hiervan sprake is. Geïntimeerde reed vrijwel op het midden van de weg. Als geïntimeerde zo veel mogelijk rechts had gehouden (zoals de verkeersregels eisen), had het ongeval niet plaatsgevonden. Daarom vernietigt het hof de beslissing ten aanzien van de kostenveroordeling. Voor het overige wordt de bestreden beschikking bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 03-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:2822

Zaaknummer: 200.200.814_01

Rechters: M.A. Wabeke, P.P.M. Rousseau en H. Struik

Advocaten: A.K. Sjouw en R.J. Ruiter

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag. Toewijzing € 2.500 ter vergoeding van immateriële schade. Rechtbank zoekt aansluiting bij Letselrichtlijn Schadefonds Geweldsmisdrijven en acht een vergoeding op haar plaats, ondanks het feit dat de schade van het slachtoffer in categorie ‘nul’ valt.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 29-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:6212

Zaaknummer: 03/700205-17, 03/866260-17

Rechters: M.B. Bax, W.A.M. de Loo en D. Osmic

Advocaten: K.D.M. Schepers

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Letsel aan dominante hand als gevolg van ongeval. Verzekeringsarts heeft beperkingenprofiel opgesteld dat tegenstrijdig is met de bevindingen van de neuroloog. Arbeidsdeskundige is uitgegaan van profiel dat is opgesteld door verzekeringsarts en komt tot schatting van 42 procent arbeidsongeschiktheid. Percentage moet worden gerelativeerd, maar wel kan hieruit worden afgeleid dat eiser arbeidsongeschikt is voor eigen werk maar nog wel ander werk kan doen. Gerecht neemt als uitgangspunt dat eiser nog ander werk kan doen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 27-06-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2018:391

Zaaknummer: A.R. 3241 van 2012 (AUA201200030)

Rechters: J. Sap

Advocaten: G. de Hoogd, M.A. Ellis-Schipper en R.C. Samuels

RECHTSPRAAK

Regresvordering van verzekeraar nadat verzekeraar schade als gevolg van verkeersongeval aan derde heeft vergoed, afgewezen op grond van verjaring. Met recovery agreement is verjaring gestuit en nieuwe termijn gaan lopen.

Op 2 september 2007 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden, waarbij de auto van gedaagde betrokken was. Gedaagde bestuurde de auto terwijl hij onder invloed was van sterke drank en/of verdovende middelen. Door het ongeval is schade veroorzaakt aan de auto van een derde, welke schade door New India is vergoed. New India wil regres nemen op gedaagde en vordert in deze procedure dan ook gedaagde te veroordelen tot betaling van het bedrag dat New India aan de derde heeft betaald (Afl. 21.000). Gedaagde beroept zich op verjaring.

Het gerecht overweegt als volgt. De vordering van New India is gegrond op de regresvordering van New India op gedaagde. Op zulke regresvorderingen is artikel 3:310 BW van toepassing. Het ontstaansmoment van de regresvordering van een hoofdelijk verbonden schuldenaar is het moment waarop hij de schuld aan de schuldeiser voldoet voor méér dan het gedeelte dat hem aangaat (HR 6 april 2012, ECLI:NL:HR:2012:BU3784). Gelet hierop, is de aanvangstermijn voor de verjaring van die vordering de dag volgend op voormeld ontstaansmoment (artikel 3:110 lid 1 BW). Weliswaar heeft gedaagde niet gesteld welke dag als zodanig dient te worden aangemerkt, maar omdat aangenomen mag worden dat deze dag is gelegen voorafgaand aan die waarop de *recovery agreement* door gedaagde is ondertekend, overweegt het gerecht verder als volgt. De *recovery agreement* heeft te gelden als een erkenning van het recht van New India. Dat betekent dat de verjaring daarmee is gestuit (artikel 3:318 BW) en dat een nieuwe verjaringstermijn is gaan lopen, aanvangend op 16 februari 2008 en eindigend op 16 februari 2013. Gedurende deze periode heeft geen andere stuitingshandeling plaatsgevonden. Indien de brief van 20 september 2008 al als zodanig kan worden aangemerkt (artikel 3:317 lid 1 BW), is ook de daarmee aangevangen verjaringstermijn verstreken, zonder dat binnen die termijn een stuitingshandeling heeft plaatsgevonden (artikel 3:319 BW). Vervolgens rest de vraag of gedaagde met het stuk van 10 maart 2014 opnieuw de vordering van New India heeft erkend. Deze vraag wordt ontkennend beantwoord, omdat niet vast is komen te staan dat gedaagde dit stuk heeft ondertekend. Het beroep op verjaring slaagt en de vordering wordt afgewezen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 27-06-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2018:394

Zaaknummer: A.R. 1112 van 2017 / AUA201700979

Rechters: M.E.B. de Haseth

Advocaten: C.J. Hart en G. de Hoogd

Wetsartikelen: 3:310 BW

RECHTSPRAAK

Na zedendelict vordert eiser zowel immateriële schadevergoeding als schadevergoeding wegens studievertraging. Beide vorderingen worden toegewezen; de schadevergoeding wegens studievertraging tot een bedrag van € 2.500 (Richtlijn Studievertraging) en de immateriële schadevergoeding tot een bedrag van € 1.250 (rekening houdend met alle omstandigheden, waaronder de minderjarigheid van eiser).

In de strafzaak tegen gedaagde is bewezenverklaard dat hij van 2009 tot en met 2013 eiser heeft aangezet tot het plegen van ontuchtige handelingen, terwijl eiser de leeftijd van 16 jaar nog niet had bereikt. Gedaagde heeft eiser immers opgedrongen om seksuele te handelingen te verrichten met de vrouw van gedaagde en heeft deze handelingen ook vastgelegd op camera. In deze procedure vordert eiser een schadevergoeding wegens de door hem opgelopen studievertraging als gevolg van dit delict. Daartoe stelt hij dat hij in 2014 is blijven zitten, omdat hij door angststoornissen in die tijd nauwelijks naar school is geweest. Ter onderbouwing van zijn stellingen heeft eiser schriftelijke verklaringen overgelegd, onder meer van zijn school en een gezondheidszorgpsycholoog. Aansluiting zoekend bij de Letselschade Richtlijn Studievertraging vordert hij een vergoeding van € 2.500 als voorschot op het in de toekomst te lijden verlies van inkomen. Eiser vordert tot slot vergoeding van immateriële schade ter hoogte van € 10.000 vanwege het psychisch leed dat hij heeft geleden en nog steeds lijdt.

De kantonrechter is van oordeel dat de door eiser overgelegde producties meer dan voldoende aanknopingspunten bevatten dat het handelen van gedaagde van invloed is geweest op de studieresultaten van eiser. Het verweer van gedaagde dat de studievertraging een gevolg is geweest van andere feiten en omstandigheden kan gelet hierop niet worden aanvaard. De kantonrechter acht het redelijk dat eiser voor de berekening van zijn schade aansluiting heeft gezocht bij het normbedrag per jaar studievertraging, zoals vastgesteld door De Letselschade Raad in haar Richtlijn Studievertraging. Nu de schadepost daarmee voldoende is onderbouwd en gelet op deze gemotiveerde onderbouwing onvoldoende gemotiveerd is betwist, is het gevorderde bedrag van € 2.500 naar het oordeel van de kantonrechter toewijsbaar. Eiser heeft

zijn stelling dat er in de toekomst nog sprake zal zijn van een door hem te lijden verlies van inkomen, evenwel niet nader onderbouwd. Daarom zal het bedrag niet bij wijze van voorschot worden toegewezen; het betreft dus een volledige vergoeding voor de materiële schade van eiser.

Met betrekking tot de immateriële schadevergoeding overweegt de kantonrechter als volgt. Gedaagde heeft enkel de omvang van de geleden schade betwist. De kantonrechter gaat daarom tot begroting over. De kantonrechter acht in deze zaak met name relevant dat eiser ten tijde van het misbruik nog geen 16 jaar oud was en dat hij, mede gezien de op dat moment moeizame relatie met zijn ouders en problemen rondom zijn geaardheid, kwetsbaar was. Verder wordt in aanmerking genomen dat het door eiser gestelde stelselmatige grensoverschrijdende gedrag gedurende een langere periode in deze procedure niet is komen vast te staan. Dit alles leidt ertoe dat de kantonrechter een vergoeding van € 1.250 billijk acht voor de door eiser geleden immateriële schade. De slotsom is dat de vordering tot een bedrag van (€ 2.500 + € 1.250 =) € 3.750 toewijsbaar is.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 26-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:2508

Zaaknummer: 6341136 / CV EXPL 17-11431

Rechters: M. Sanna

Advocaten: F.B. Flooren en M. Helmantel

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag. Toewijzing shockschade aan moeder van het slachtoffer vanwege PTSS en andere psychische klachten.

Een drietal personen heeft zich in het strafproces gevoegd voor vergoeding van onder andere shock- en affectieschade. De benadeelde partijen worden ten aanzien van de vergoeding voor geleden affectieschade niet-ontvankelijk verklaard, omdat de wet op dit moment geen mogelijkheid kent om deze schade te vergoeden. Benadeelde partij 2 heeft zich tevens gevoegd voor vergoeding van geleden shockschade (€ 15.000). Het hof is van oordeel dat de begroting van deze schade geen onevenredige belasting van het strafproces oplevert en schat de omvang van de schade naar billijkheid op € 15.000. Daarbij is volgens het hof in het bijzonder gelet op het feit dat de benadeelde partij haar zoon moest identificeren en daarbij de verwondingen in zijn nek heeft gezien. Dit heeft een aanzienlijke schok bij haar teweeggebracht, mede gezien het feit dat de vrouw lijdt aan PTSS en nu nog steeds kampt met psychische klachten.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:2091

Zaaknummer: 23-002223-17

Rechters: F.A. Hartsuiker, M.M.H.P. Houben en I.M.H. van Asperen de Boer-Delescen

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Hoger beroep. Overeenkomst van opdracht voor bemiddeling na misbruik Rooms-Katholieke Kerk. Vaststellingsovereenkomst gesloten tussen slachtoffer misbruik en advocaat, aangeraden door oorspronkelijke bemiddelaar. Bemiddelaar komt geen beloning toe, omdat hij na de ongegrondverklaring van de klachten van het slachtoffer geen werk meer heeft verricht voor het slachtoffer. Geen sprake van een onrechtmatige daad.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:2115

Zaaknummer: 200.213.378/01

Rechters: D. Kingma, W.H.F.M. Cortenraad en I.A. Haanappel-van der Burg

Advocaten: R.P. Groot en F. Westenberg

RECHTSPRAAK

Wajong-uitkeringsgerechtigde (eiser) wordt in staat geacht om onder voorwaarden loonvormende arbeid te verrichten, maar loopt bij werkgever letsel op als gevolg van arbeidsongeval. Werkgever niet verzekerd, dus spreekt eiser UWV en jobcoach aan voor schade. UWV en jobcoach niet aansprakelijk: aantoonbaar onderzocht of werkplek passend is en op beide instanties rust geen verplichting om te controleren of de werkgever adequaat verzekerd is.

Eiser ontving een Wajong-uitkering en werd in staat geacht om onder voorwaarden loonvormende arbeid te verrichten. Het UWV schakelde een jobcoach in om eiser te begeleiden bij het vinden van passend werk. In de uitoefening van zijn werkzaamheden bij de werkgever is eiser een arbeidsongeval overkomen, waarbij hij van het dak van een woonhuis is gevallen. Als gevolg van dit ongeval heeft eiser letsel opgelopen. De werkgever, die aansprakelijk is op grond van artikel 7:658 BW, blijkt niet verzekerd te zijn voor de schade die eiser heeft opgelopen als gevolg van het arbeidsongeval. In deze procedure stelt eiser het UWV en de jobcoach dan ook hoofdelijk aansprakelijk voor zijn schade. Hij vordert om het UWV en de jobcoach hoofdelijk te veroordelen tot vergoeding van deze schade. Eiser stelt hiertoe dat het UWV en de jobcoach hun zorgplicht hebben geschonden door niet te onderzoeken of de aangeboden werkplek passend is, door geen toezicht te houden op de naleving van de veiligheidsmaatregelen door de werkgever en door te hebben nagelaten te verifiëren of de werkgever was verzekerd voor zijn schade.

De rechtbank wijst de vordering af, omdat het UWV en de jobcoach aantoonbaar hebben onderzocht of de werkplek passend is. Op de jobcoach rust niet de verplichting om toezicht te houden op de naleving van veiligheidsvoorschriften en maatregelen door de werkgever en het UWV en de jobcoach zijn indien een uitkeringsgerechtigde op basis van een arbeidsovereenkomst bij een werkgever in dienst treedt, niet verplicht om te controleren of de werkgever adequaat is verzekerd. Een dergelijke verplichting volgt niet uit de wet en evenmin uit hetgeen naar ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt. Dit heeft temeer niet te gelden nu het afsluiten van een dergelijke verzekering niet wettelijk verplicht is en het

UWV noch de jobcoach mogelijkheden heeft om het afsluiten van een verzekering af te dwingen. Een jobcoach en het UWV hebben evenmin de mogelijkheid om bij het ontbreken van een adequate verzekering, het sluiten van een arbeidsovereenkomst tussen de uitkeringsgerechtigde en een werknemer tegen te houden. Dit in tegenstelling tot de situatie waarin iemand door middel van een proefplaatsing werkzaamheden bij een werkgever verricht of door zijn werkgever bij een derde wordt gedetacheerd. Door eiser zijn geen andere feiten en omstandigheden aangevoerd die tot het oordeel kunnen leiden dat het UWV en de jobcoach aansprakelijk zijn voor de door hem geleden schade. De vorderingen van eiser worden om die reden afgewezen. De vraag of de jobcoach kwalificeert als hulppersoon waarvoor UWV op grond van artikel 6:171 BW aansprakelijk kan worden gehouden, kan om die reden in het midden worden gelaten.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:2882

Zaaknummer: C/16/444073 / HL ZA 17-237

Rechters: M.M.J. Schoenaker

Advocaten: G. Loman, T. Havekes en W.A.M. Rupert

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Moord op taxichauffeur. Algehele toewijzing vorderingen benadeelde partijen voor geleden immateriële schade (€ 10.000) en kosten van de uitvaart. Ondanks het feit dat de moeder haar zoon niet heeft geïdentificeerd, is zij volgens de rechtbank wel tot in detail geconfronteerd met de afgrijselijke details van de moord. Ook zij kan daarom een vergoeding voor haar eigen schade vorderen.

Veroordeling voor moord op een taxichauffeur met oplegging van een gevangenisstraf van achttien jaar en tbs met dwangverpleging. De vader, moeder en twee broers van het slachtoffer hebben zich allen gevoegd als benadeelde partij. De vader vordert een vergoeding voor de kosten van de uitvaart en de rituele bewassing (€ 6.222,60), omdat deze kosten niet zijn vergoed. De rechtbank wijst deze vordering op grond van artikel 6:108 BW geheel toe. Alle benadeelde partijen hebben zich voorts gevoegd voor een vergoeding van geleden immateriële schade (€ 10.000 per persoon). De benadeelde partijen stellen daarbij dat zij als gevolg van de dood van hun zoon respectievelijk broer te kampen hebben met ernstig psychisch letsel. Zij zijn elk onder behandeling van een psycholoog. Daarnaast is door een GZ-psycholoog geconstateerd dat alle benadeelde partijen lijden aan PTSS, al dan niet in combinatie met andere psychische ziektebeelden.

De rechtbank overweegt dat onder bepaalde omstandigheden de mogelijkheid bestaat om een vergoeding van shockschade toe te kennen. Daarvoor is onder andere vereist dat sprake is van een directe confrontatie met de ernstige gevolgen van het handelen van verdachte. Volgens de rechtbank is hieraan voldaan, omdat de familieleden hun zoon/broer hebben moeten identificeren, terwijl zij enkele uren daarvoor nog contact met hem hebben gehad. Dat zijn levenloze lichaam enkele uren later geïdentificeerd moest worden, heeft bij hen een enorme emotionele schok teweeggebracht waaruit geestelijk letsel is voortgevloeid. Dit geldt ook voor de moeder van het slachtoffer. Zij heeft haar zoon weliswaar niet geïdentificeerd, maar zij is wel geconfronteerd met de afgrijselijke details die tot de dood van haar zoon hebben geleid en zij heeft zijn verwondingen gezien. De vorderingen worden daarom geheel toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 22-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:5958

Zaaknummer: 03/700174-17

Rechters: C.M.W. Nobis, F.M. van Maanen Winters en D. Osmic

Advocaten: H.E.P. van Geelkerken

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Ontslag na langdurige arbeidsongeschiktheid in verband met fysieke en psychische (burn-out) klachten. Vordering tot schadevergoeding op grond van artikel 7:658 en 7:611 BW afgewezen. Causaal verband tussen werkzaamheden en schade niet komen vast te staan en bovendien geen schending van zorgplicht door werkgever, ook niet tijdens de re-integratie van werknemer. Wel sprake van kennelijk onredelijk ontslag.

Eiser is sinds 1989 werkzaam geweest bij Koers als hoofd financiële administratie. In 2012 heeft eiser zich ziek gemeld. Eiser kampte met lichamelijke en psychische (burn-out) klachten. Eind 2013 heeft eiser bij het UWV een WIA-uitkering aangevraagd. Deze uitkering is door het UWV geweigerd omdat Koers onvoldoende informatie had geleverd en op die grond niet aan haar re-integratieverplichtingen had voldaan. In juli 2014 heeft Koers aan eiser een vaststellingsovereenkomst tot beëindiging van het dienstverband toegezonden. Eiser heeft toen aangegeven het niet eens te zijn met de beëindiging van het dienstverband. Het UWV heeft eind 2014, na een door het UWV uitgevoerd deskundigenonderzoek, aan Koers toestemming gegeven om de arbeidsovereenkomst met eiser op te zeggen, op grond van langdurige arbeidsongeschiktheid. Koers heeft de arbeidsovereenkomst toen opgezegd. In deze procedure vordert eiser te verklaren voor recht a) dat Koers tekort is geschoten in de op haar rustende zorgplicht, dat de arbeidsongeschiktheid van eiser daardoor is ontstaan en dat Koers aansprakelijk is voor de schade die eiser als gevolg van deze arbeidsongeschiktheid lijdt en b) dat Koers zich niet heeft gedragen als een goed werkgever betaamt en dat Koers aansprakelijk is voor de schade die eiser daardoor lijdt en c) dat het ontslag kennelijk onredelijk is en dat Koers op die grond een schadevergoeding verschuldigd is aan eiser.

De kantonrechter overweegt als volgt. Eiser heeft zijn vorderingen gegrond op artikel 7:658 BW, 7:611 BW en 7:681 (oud) BW. Koers is jegens eiser niet aansprakelijk op grond van artikel 7:658 BW. Koers heeft gemotiveerd betwist dat eiser de door hem gestelde schade heeft geleden in de uitoefening van zijn werkzaamheden en heeft daartoe onder meer aangevoerd dat een burn-out een multicausaal karakter heeft. De werknemer die stelt dat hij door zijn

werk stressklachten heeft gekregen, moet feiten en omstandigheden met betrekking tot zijn werksituatie stellen op grond waarvan kan worden aangenomen dat, c.q. in hoeverre, zijn klachten door zijn werk en niet door iets anders zijn ontstaan. Dit is naar het oordeel van de kantonrechter op grond van hetgeen door eiser naar voren is gebracht echter niet, althans onvoldoende, komen vast te staan. Naast de omstandigheid dat het causaal verband tussen de werkzaamheden en de schade niet is komen vast te staan, oordeelt de kantonrechter nog dat niet is gebleken van een schending van de zorgplicht door Koers. Niet is komen vast te staan dat de arbeidsomstandigheden zodanig waren dat naar objectieve maatstaven sprake was van overbelasting of dat Koers op grond van (tijdige) signalen van eiser of van derden begreep of moest begrijpen dat het werk voor eiser te zwaar was. De kantonrechter is voorts van oordeel dat afgezien van het in eerste instantie verstrekken van onvoldoende informatie door Koers, welke omstandigheid op zichzelf genomen nog geen aansprakelijkheid op grond van artikel 7:658 BW met zich brengt nu dit niets zegt over de ten opzichte van eiser geleverde inspanningen, niet is komen vast te staan dat Koers niet aan haar re-integratieverplichtingen heeft voldaan en evenmin dat de klachten van eiser dientengevolge zouden zijn verergerd. De kantonrechter acht het wel aannemelijk dat de klachten van eiser door de boventalligverklaring zijn verergerd, maar de melding van de boventalligverklaring aan eiser kan naar het oordeel van de kantonrechter niet als een schending van enige zorgplicht door Koers worden aangemerkt. Ook aansprakelijkheid op grond van artikel 7:611 BW wijst de kantonrechter van de hand, nu is geoordeeld dat Koers niet is tekortgeschoten in de nakoming van haar (zorg)verplichtingen. De onder a) en b) gevorderde verklaringen voor recht worden dan ook afgewezen. Wel is het ontslag naar het oordeel van de kantonrechter kennelijk onredelijk op grond van artikel 7:681 (oud) BW. De laatst gevorderde verklaring voor recht wordt dan ook toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:4806

Zaaknummer: 5803342 CV EXPL 17-9232

Rechters: K.J. Bezuijen

Advocaten: M.E. Voorn en A. Thissen

Wetsartikelen: 7:658 BW en 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Aan handrem trekken tijdens autorit als gevolg waarvan een persoon wordt gedood en enkele anderen zwaar lichamelijk letsel oplopen. Niet-ontvankelijkverklaring benadeelde partijen, omdat de rechtbank over onvoldoende informatie beschikt om de hoogte van de schade te kunnen beoordelen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 21-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:2364

Zaaknummer: 18/830091-17

Rechters: J.V. Nolta, P.H.M. Smeets en E.P. van Slote

Advocaten: N. Heidanus

Wetsartikelen: 6 WVV

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ernstig huiselijk geweld van de stiefkinderen. Toewijzing verschillende bedragen aan smartengeld voor de veelvuldige mishandelingen.

Een drietal slachtoffers heeft zich in het strafproces gevoegd om vergoeding te krijgen voor verschillende schadeposten. De rechtbank overweegt allereerst dat het feit dat een van de benadeelde partijen slechts een aantal dagen voor de zitting het voegingsformulier heeft ingediend, geen reden is om deze schadeposten niet te behandelen. Ondanks dat de verdediging zich hierdoor mogelijk overvallen voelt, biedt de wet geen mogelijkheid om een vordering op deze gronden niet te behandelen, aldus de rechtbank. Er is onder andere een vergoeding gevorderd voor geleden immateriële schade. Slachtoffer 1 krijgt een vergoeding toegewezen van € 3.000, omdat zij als gevolg van de vele mishandelingen bloeditstortingen en/of kneuzingen heeft opgelopen. Het is begrijpelijk dat zij nog altijd in angst leeft en dat de mishandelingen veel impact op haar hebben gehad. Voor wat betreft slachtoffer 3 overweegt de rechtbank dat zijn keel veelvuldig is dichtgeknepen door verdachte, hij vaak in zijn eigen huis is opgesloten en is geslagen en geschopt. Gelet op het gebruikte geweld, het letsel en de vele beledigingen, die voor een opgroeiend kind met alle onzekerheden die bij die leeftijd horen, bijzonder fnuikend moeten worden geacht, acht de rechtbank aannemelijk geworden dat de feiten veel impact op slachtoffer 3 hebben gehad. De rechtbank acht daarom een bedrag van € 1.500 passend. Ook slachtoffer 2 heeft een vergoeding voor immateriële schade gevorderd. Ook dit slachtoffer is tijdens zijn jeugd vele malen geslagen en geschopt. Daarnaast is het slachtoffer in 2015 door twee van de herdershonden van verdachte gebeten. Zij hebben hem aangevallen en zijn in hem gaan hangen met bloedende wonden tot gevolg. Verdachte heeft niets gedaan om dit te voorkomen of om in te grijpen. Slachtoffer 2 is inmiddels twee keer geopereerd voor zijn wonden en een derde operatie staat op de planning. Uit de schriftelijke slachtofferverklaring van het slachtoffer volgt dat hij dagelijks in angst leeft. Hij durft onder andere niet meer naar buiten. Hij is in behandeling bij een psycholoog voor onder meer ernstige en chronische traumatisering en hechtingsproblematiek. De rechtbank begroot de schade naar billijkheid op € 10.000.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2776

Zaaknummer: 05/800005-18

Rechters: M.A. Jansen-van Leeuwen, H.P.M. Kester en F.J.H. Hovens

Advocaten: S. Ketelaar

Wetsartikelen: 6:106 BW, 300 Sr en 304 Sr

RECHTSPRAAK

Onderlinge draagplichtverdeling aannemer en onderaannemer voor schade van werknemer van de onderaannemer door arbeidsongeval. Hoofdaannemer draagt in beginsel verantwoordelijkheid voor de veiligheid op de hele bouwplaats. Deels eigen schuld aan de zijde van de onderaannemer wegens niet controleren veiligheid toegang tot woning. 35 procent eigen schuld.

In 2013 heeft zich een arbeidsongeval voorgedaan waarbij de (inmiddels voormalige) werknemer van eiseres letsel heeft opgelopen als gevolg van een val. Voor de woning waarin werknemer en zijn collega's op 5 juni 2013 installatiewerkzaamheden zouden verrichten stond een door gedaagde geplaatste steiger. Het onderslag van de steiger bevond zich deels voor de deuropening. Tussen de deuropening en de steigervloer bevond zich een open ruimte. Ter overbrugging van die ruimte was een loopplank neergelegd. De loopplank was aan één zijde neergelegd op het onderslag van het steigerwerk. Aan de andere zijde was de loopplank op een houten lat gelegd, die fungeerde als afstandshouder aan de onderzijde van het deurkozijn. De loopplank was aan geen van beide zijden vastgezet. De werknemer is, om materialen in de woning te brengen, net als zijn collega's en werknemers van andere onderaannemers over de loopplank heen en weer gelopen. Op enig moment is de loopplank aan de zijde van de steigervloer ongeveer zestig centimeter naar beneden gevallen waardoor werknemer ten val kwam. Werknemer heeft daarbij schouderletsel opgelopen. Gedaagde was de hoofdaannemer voor de bouw van een aantal woningen en eiseres fungeerde als onderaannemer. ASR, de verzekeraar van eiseres, en eiseres vorderen een verklaring voor recht dat gedaagde aansprakelijk is voor de geleden materiële en immateriële schade van werknemer en eiseres als gevolg van het ongeval.

De rechtbank overweegt allereerst dat het in dit geschil niet gaat om de vraag wie van partijen jegens werknemer gehouden is diens schade te vergoeden, maar om de vraag wie van partijen in hun onderlinge verhouding die schade, die is en/of wordt vergoed door eiseres en/of ASR, moet dragen. Voor beantwoording van die vraag is van belang wie van partijen (primair) verantwoordelijk was voor een veilige toegang tot de woning waar de werknemer zijn

werkzaamheden moest verrichten. De rechtbank is van oordeel dat gedaagde als hoofdaannemer in beginsel verantwoordelijkheid draagt voor de veiligheid op de gehele bouwplaats. Die verantwoordelijkheid wordt begrensd door hetgeen partijen in afwijking daarvan zijn overeengekomen alsook door te treffen maatregelen die evident gerelateerd zijn aan de werkzaamheden in onderaanneming, waarvoor de hoofdaannemer redelijkerwijs geen verantwoordelijkheid kan dragen. De verantwoordelijkheid daarvoor ligt bij de hoofdaannemer en niet bij – iedere – individuele onderaannemer die in die woningen werkzaamheden moet (laten) verrichten. Indien gedaagde bij het aangaan van de overeenkomst die verantwoordelijkheid bij eiseres had willen leggen, had verwacht mogen worden dat gedaagde dat expliciet zou bedingen. In de door haar opgestelde overeenkomst, noch elders, zijn daarvoor aanwijzingen te vinden. Eiseres heeft er daarom in beginsel op mogen vertrouwen dat gedaagde zorg zou dragen voor een veilige toegang tot de woning. Daarnaast zijn de door gedaagde ter bevrijding van haar aansprakelijkheid aangehaalde artikelen volgens de rechtbank niet op een situatie als de onderhavige van toepassing. Dit betekent dat in de onderlinge verhouding tussen partijen gedaagde primair gehouden is de als gevolg van het ongeval door eiseres en/of haar verzekeraar ASR geleden en nog te lijden schade, bestaande uit de schadevergoeding die zij aan de werknemer heeft/hebben betaald en/of moet(en) betalen, te voldoen. Dit neemt echter niet weg dat er ook op eiseres en haar werknemers een verantwoordelijkheid rust om te checken of de toegang tot de woning veilig is. Daarom wordt in de onderlinge verhouding de aansprakelijkheid voor 35 procent bij eiseres gelaten. De gevorderde verklaring voor recht wordt toegewezen, met dien verstande dat de aansprakelijkheid van gedaagde wordt beperkt tot 65 procent.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 13-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:2225

Zaaknummer: 206609 HAZA 17/381

Rechters: E.W. de Groot en K.J. Haarhuis

Advocaten: M.M. Klunder en A.A.M. Zeeman

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verzoek om aanvullend voorschot schadevergoeding. Nog te veel onzekerheden en onduidelijkheden over de in aanmerking te nemen uitgangspunten voor de verschillende schadeposten om daar in deelgeschil een oordeel over te vellen. Ook nog geen oordeel mogelijk over de vraag of de AOV-uitkeringen moeten worden verrekend met de schade die aan verzoeker dient te worden vergoed, nu uit de stukken niet kan worden opgemaakt of sprake is van een sommen- of schadeverzekering.

Verzoeker is als zelfstandig gevestigd smid/lasser tijdens de uitoefening van laswerkzaamheden op een bedrijventerrein een ongeval overkomen met een vrachtwagen. Verzoeker heeft als gevolg hiervan letsel opgelopen, waaronder bewustzijnsverlies, een hersenschudding, een hoofdwond, een gebroken middenhandsbeentje, een gebroken arm, diverse kneuzingen en nek- en schouderklachten. TVM heeft als WAM-verzekeraar van de betreffende vrachtwagen de aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend. Sinds het ongeval ontvangt verzoeker, met uitzondering van de jaren 2012 en 2013, een arbeidsongeschiktheidsuitkering (hierna: AOV-uitkering) op basis van tachtig tot honderd procent arbeidsongeschiktheid. TVM heeft tot op heden aan voorschotten onder algemene titel in totaal een bedrag van € 347.000 aan verzoeker betaald. In deze procedure verzoekt verzoeker de rechtbank TVM te veroordelen tot betaling van een (nader) voorschot op de geleden en nog te lijden schade van € 133.750 althans € 87.603,28.

De rechtbank overweegt dat uit de overgelegde medische expertiserapporten weliswaar blijkt dat bij verzoeker sprake is van (blijvende) beperkingen, maar dat uit die rapporten niet blijkt wat de invloed is van die beperkingen op het vermogen van verzoeker om arbeid te verrichten/inkomen te verwerven. Het ligt in de rede om daarover verzekeringsgeneeskundig en arbeidsdeskundig onderzoek te laten verrichten. De rechtbank is verder met TVM van mening dat het bedrijfseconomisch onderzoek, dat nu met wederzijdse toestemming van partijen zal worden geïnitieerd, verder uitsluitsel zal moeten geven over de bedrijfsresultaten die verzoeker na 2010 zou hebben behaald indien hem het ongeval niet zou zijn overkomen.

Daarbij staat nog niet vast dat een eventueel verschil tussen het door de deskundige berekende hypothetisch inkomen en het feitelijk inkomen vanaf 2007 volledig kan worden toegerekend aan het ongeval.

Ten slotte twisten partijen over de vraag of de AOV-uitkeringen die verzoeker ontvangt dienen te worden verrekend met de schade (verlies aan verdienvermogen) die TVM aan verzoeker dient te vergoeden (artikel 6:100 BW). Aan de hand van het arrest van de Hoge Raad van 3 oktober 2008 (ECLI:NL:HR:2008:BD5828) oordeelt de rechtbank dat een particuliere AOV in het algemeen een sommenverzekering is. Een AOV kan evenwel desondanks worden aangemerkt als een schadeverzekering indien er een koppeling bestaat tussen de geleden schade en de hoogte van de uitkering. Het komt dus aan op de uitleg van de (verzekerings)overeenkomst en de polisvoorwaarden. Bij gebreke van die stukken en enig debat op dat punt, kan de rechtbank hierover in het kader van dit deelgeschil geen oordeel geven en reeds om die reden niet beoordelen of het redelijk is de AOV-uitkeringen die verzoeker ontvangt te verrekenen met de door TVM te betalen schadevergoeding wegens verlies aan verdienvermogen.

De rechtbank concludeert dat er nog zoveel onzekerheden en onduidelijkheden zijn over de in aanmerking te nemen uitgangspunten voor de berekening van het verlies aan het verdienvermogen van verzoeker, maar ook voor de berekening van schadeposten als huishoudelijke hulp en verlies zelfwerkzaamheid, dat in het kader van dit deelgeschil niet voldoende aannemelijk is geworden dat ten minste het bedrag van het door verzoeker primair dan wel subsidiair verzochte (aanvullende) voorschot op de schadevergoeding bij wijze van schadevergoeding in een eventuele bodemprocedure aan hem zal worden toegewezen. Het verzoek wordt dan ook afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 31-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2956

Zaaknummer: 329200 / HA RK 17-291 / 167

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: W.K. van Briemen en C.C. Jongens

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Stiefvader van slachtoffer wordt veroordeeld voor het plegen van ontucht. Gedeeltelijke toewijzing vordering benadeelde partij ten aanzien van de immateriële schade tot een bedrag van € 15.000. Benadeelde partij niet-ontvankelijk ten aanzien van de gevorderde schade door studievertraging en verlies aan verdienvermogen. Deze schade is niet eenvoudig vast te stellen en onderzoek daarvan levert onevenredige belasting van het strafproces op.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:5733

Zaaknummer: 15/700320-16

Rechters: H.E.C. de Wit, N.O.P. Roché en H.H.E. Boomgaar

Wetsartikelen: 247 Sr en 245 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door slachtoffer tweemaal met geschoeide voet in het gezicht te trappen. Gedeeltelijke toewijzing benadeelde partij. De immateriële schade wordt geschat op € 7.500.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 26-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:5746

Zaaknummer: 15/800391-17

Rechters: P.H.B. Littooy, D.D.M. Hazeu en R.P. Boon

Advocaten: G.M. Terlingen

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag door het slachtoffer na achtervolging tweemaal met een mes in de rug te steken. Niet-ontvankelijkverklaring benadeelde partij voor vordering ter vergoeding van immateriële schade. Benadeelde partij vordert een vergoeding van '€ 8.000,- tot € 10.000,-'. Behandeling van de vordering levert een onevenredige belasting van het strafproces op.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:5290

Zaaknummer: 10/660422-17

Rechters: J.L.M. Boek, M.V. Scheffers en P.M. van Russen Groen

Advocaten: M.J. Bouwman

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Appellant stelt geestelijk letsel te hebben opgelopen door beroepsfout van notaris: vordering immateriële schadevergoeding (artikel 6:106 lid 1 aanhef en onder b BW). Uit brieven huisarts blijkt niet van een ernstige psychische stoornis en huisarts schrijft zelf dat hij niet gekwalificeerd is om vast te stellen dat daarvan daadwerkelijk sprake is. Een voldoende specifiek en ter zake dienend bewijsaanbod ontbreekt. Afwijzing vordering.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:5292

Zaaknummer: 200.192.942/01

Rechters: A.W.H. Vink, M. Jurgens en P.W.A. van Geloven

Wetsartikelen: 43 WNA, 4:7 BW en 4:82 BW

RECHTSPRAAK

Appellant is beschuldigd van oplichting, diefstal en valsheid in geschrifte en jegens hem is aangifte gedaan, waardoor hij, zo stelt hij, in zijn eer en goede naam is aangetast: vordering tot immateriële schadevergoeding (€ 1.000). Stellingen onvoldoende onderbouwd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 31-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:4426

Zaaknummer: 200.200.8

Rechters: C.M. Aarts, M.L.D. Akkaya en G.C. Boot

Advocaten: G.J.E. Schoofs en M.S. Kat

RECHTSPRAAK

Rechtbank is voornemens prejudiciële vragen te stellen aan de Hoge Raad in een zogenoemde NAM-zaak, onder andere over de mogelijkheid tot vorderen van schade niet bestaande uit vermogensschade (aantasting in persoon als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 BW en gederfd woongenot).

Op basis van een daarvoor bij koninklijk besluit (30 mei 1963, nr. 39, *Stcrt.* 126) verleende aardgas- en aardolieconcessie 'Groningen' wordt door NAM gas gewonnen uit onder meer het Groningenveld. De gaswinning uit het Groningenveld veroorzaakt bodemdaling en aardbevingen. Deze aardbevingen zijn in frequentie en zwaarte toegenomen. De woning van eiseres bevindt zich boven het Groningenveld en daarmee ook in het gebied waar aardbevingen plaatsvinden. De zwaarte van de aardbevingen is in voorkomende gevallen zodanig dat zij leidt tot fysieke schade aan onroerende zaken. Zo is het huis van eisers flink beschadigd door zware aardbevingen. Eisers vorderen in deze procedure een verklaring voor recht dat gedaagden (de NAM, de EBN, de maatschap en de Staat) aansprakelijk zijn voor de door eisers geleden materiële en immateriële schade.

De rechtbank overweegt dat de procedure betrekking heeft op de vraag of er sprake is van schade die het gevolg is van gaswinning en zo ja, wie op welke grond aansprakelijk is voor die schade en wat de omvang van de te vergoeden schade is. Deze vragen zijn niet alleen onderwerp in deze en een groot aantal andere procedures, maar hebben daarnaast ook een grote maatschappelijke, sociale, economische en politieke betekenis. Deze rechtbank heeft zich in meerdere procedures met deze of soortgelijke vragen, die alle betrekking hebben op de gevolgen van gaswinning in het Groningenveld, geconfronteerd gezien en geconstateerd dat de daarin door haar gedane uitspraken niet tot een consensus tussen betrokken partijen hebben geleid. Genoemde vragen blijven de gemoederen verhit en de standpunten verdeeld houden. Om deze reden alsmede met het oog op het scheppen van rechtszekerheid, acht de rechtbank het van belang op de voet van artikel 392 Rv prejudiciële vragen aan de Hoge Raad te stellen.

De eerste vraag stelt aan de orde in hoeverre het onderscheid tussen aansprakelijkheid op

grond van artikel 6:177 lid 1 sub b BW en op grond van artikel 6:162 BW gevolgen heeft voor de aanspraak op vergoeding van (im)materiële schade. De tweede vraag gaat over het al dan niet bestaan van aansprakelijkheid van EBN op grond van artikel 6:177 lid 2 sub b BW naast het aansprakelijk zijn van NAM op grond van artikel 6:177 lid 2 sub a BW. EBN is staatsdeelnemer in de maatschap en de vraag is daarom of zij als exploitant in de zin van artikel 6:177 lid 2 sub b BW kan worden aangemerkt. De derde en vierde vraag gaan over de aansprakelijkheid van de Staat voor aardbevingsschade op grond van artikel 6:162 BW en over de omstandigheden waaronder de Staat ondanks de formele rechtskracht van een instemmingsbesluit aansprakelijk kan worden gesteld. De vijfde vraag gaat over het tegenbewijs dat nodig is om het bewijsvermoeden als bedoeld in artikel 6:177a BW te kunnen weerleggen. De laatste vragen, tot slot, gaan over de vergoeding van immateriële schade. In een vonnis van 1 maart 2017 (ECLI:NL:RBNNE:2017:715) is geoordeeld dat voor het deel van het Groningenveld waar regelmatig aardbevingen worden gevoeld en schade wordt geleden, gesproken kan worden van een situatie waarin door NAM een ernstige inbreuk wordt gemaakt op een fundamenteel persoonlijkheidsrecht, welke inbreuk ook zonder dat sprake is van geestelijk letsel, bij degenen die daardoor persoonlijke gevoelens van angst, zorg en psychisch onbehagen ervaren, leidt tot aantasting in de persoon op andere wijze als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 BW. De rechtbank heeft tevens ten aanzien van een groot aantal van de eisers in die zaak voor recht verklaard dat NAM aansprakelijk is voor de geleden en/of nog te lijden vermogensschade bestaande uit het gemis van het onstoffelijk voordeel, te weten het ongestoorde woongenot. Dit brengt de rechtbank tot prejudiciële vragen over deze twee vormen van immateriële schade aan de Hoge Raad.

De rechtbank verwijst de zaak naar de rol zodat partijen zich nog kunnen uitlaten over de inhoud van de te stellen vragen. De rechtbank houdt verder iedere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 27-06-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:5257

Zaaknummer: C/19/117301 / HA ZA 16-256

Rechters: L. Groefsema, J.E. Biesma en S.M. Schothorst

Advocaten: M. Spithoff, P.A. Th Kostwinder, J.F. de Groot en K. Teuben

RECHTSPRAAK

Medische aansprakelijkheid. Volgens deskundige geen sprake van caudasyndroom. Ook geen sprake van klachten als gevolg van delay? Afwijzing verklaring voor recht wegens gebrek aan belang.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 12-12-2012

ECLI: ECLI:NL:RBALK:2012:5756

Zaaknummer: 110676 HA ZA 09-471

Rechters: L.J. Saarloos, J.S. Reid en M.S. Lamboo

Advocaten: N. Muntjewerff en D. Zwartjens

RECHTSPRAAK

Door toepassing van Nood-procedure (lijkschouwing) hebben eisers het lichaam van hun zoon pas na drie dagen te zien gekregen. Vordering tot schadevergoeding ingesteld in hoedanigheid van erfgenamen; vordering afgewezen, eisers veroordeeld in proceskosten. Ten overvloede wordt overwogen dat vordering wel, maar tot een veel lager bedrag dan het door eisers geëiste, zou zijn toegewezen als eisers de vordering namens zichzelf hadden ingesteld.

De zoon van eisers is op 31-jarige leeftijd overleden. Op zijn stoffelijk overschot is naar aanleiding van een besluit van de officier van justitie de zogenaamde 'Nood-procedure' toegepast. Deze procedure was een experiment dat erop was gericht de deugdelijkheid vast te stellen van een onderzoeksmethode die minder ingrijpend is dan een sectie. Bij de Nood-procedure werd eerst de minder ingrijpende procedure en dan nog een daadwerkelijke sectie uitgevoerd en vervolgens werden de resultaten met elkaar vergeleken. Pas nadat de beide procedures waren uitgevoerd en de officier van justitie tot het oordeel kwam dat sprake was van een natuurlijke dood, werd het lichaam van de zoon vrijgegeven. Eisers zagen hun zoon toen pas voor het eerst na zijn overlijden. In de periode die intussen was verstreken na zijn overlijden waren eisers, ondanks herhaalde pogingen, daartoe niet in de gelegenheid gesteld. Twee dagen nadat de zoon thuis was is hij begraven. Achteraf hebben eisers met vrijwel alle betrokkenen gesprekken gevoerd en hebben zij meerdere malen excuses aangeboden gekregen.

In deze procedure vorderen eisers onder andere te bepalen dat de Staat jegens hen onrechtmatig heeft gehandeld, de Staat te veroordelen tot vergoeding van hun schade en de Staat te veroordelen tot betaling van een voorschot, ten bedrage van € 30.000 op het bedrag van de schadevergoeding.

De rechtbank stelt voorop dat de onzekerheid waarin eisers hebben verkeerdt, hun zonder twijfel extra leed heeft toegebracht. Zij hebben gedurende een lange periode, namelijk vanaf de dag van het overlijden van hun zoon drie dagen lang, geen afscheid van hun zoon kunnen nemen en zij hebben in onzekerheid verkeerdt over allerlei voor hen belangrijke gegevens. De

rechtbank stelt voorts vast dat eisers ervoor hebben gekozen hun vordering in alle onderdelen in te stellen in hun hoedanigheid van erfgenamen van hun zoon. Dit betekent dat de rechtbank een antwoord moet geven op de vraag of de aan de Staat verweten gedragingen onrechtmatig waren tegenover de zoon zelf. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend. De verwijten betreffen zonder uitzondering en naar hun aard het optreden na zijn overlijden en kunnen dus tegenover hem niet als onrechtmatig gelden. Dit leidt naar het oordeel van de rechtbank tot afwijzing van de vordering in alle onderdelen, met veroordeling van eisers in de kosten van de procedure.

Ten overvloede geeft de rechtbank nog wat overwegingen over de vraag of de onzorgvuldigheden van de Staat één of meer onrechtmatige daden van de Staat tegenover eiseres in privé hebben opgeleverd en zo ja, of zij daardoor zelf schade hebben geleden die behoort te worden vergoed. De rechtbank overweegt dat bij deze vraag in de context van deze procedure een bijzondere terughoudendheid van haar kant past. Het was immers, zo bleek tijdens de comparitie, een weloverwogen keuze van de advocaat van eisers om hen slechts in hun hoedanigheid van erfgenamen te laten optreden. Toch is de rechtbank van oordeel dat de onzorgvuldigheden onrechtmatig waren tegenover eiseres in privé en dat aannemelijk is dat eisers daardoor schade hebben geleden. Het komt de rechtbank echter voor dat deze schade veel geringer is dan de door hen bij wijze van voorschot gevorderde som van € 30.000. Een nadere beoordeling op dit punt blijft achterwege. De rechtbank wijst de vordering af en veroordeelt eisers in de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 09-02-2011

ECLI: ECLI:NL:RBSGR:2011:34863

Zaaknummer: 371020-HA ZA 10-2469

Rechters: H.F.M. Hofhuis

Advocaten: M.J. Post en A.Th.M. ten Broeke